

Arrest

nr. 186 930 van 17 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. BUYTAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 januari 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek bleek dat verzoekster op 9 december 2016 van Italië een visum type C ontving onder de identiteit van Ange NGOLA PULULU, geldig van 18 december 2016 tot en met 26 januari 2017.

1.3. Verzoekster werd op 7 februari 2017 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.4. Op 24 april 2017 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek wordt niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat is.

1.5. Op 27 april 2017 worden de Italiaanse instanties op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.

1.6. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 28 april 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 24.01.2017 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn met als geboortedatum 19.02.2000 en als naam Sabuni Ange Gabrielle. Nadat door onze diensten twijfel werd geuit over haar leeftijd, werd er een leeftijdsonderzoek aangevraagd. Bij onderzoek van haar vingerafdrukken bleek de betrokkene gekend te zijn onder andere identiteitsgegevens. Raadpleging van de visa-databank toonde immers aan dat de betrokkene een Schengen-visum type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Libreville (Gabon) onder de naam Ngola Pululu Ange, geboren op 23.03.1995 in Kinshasa (Democratische Republiek Congo). Na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gaf de betrokkene toe dat ze in werkelijkheid meerderjarig is, meer bepaald 21 jaar. Ze gaf aan dat ze 2000 als geboortjaar opgaf omdat mijnheer Robert, die ook haar paspoort zou hebben meegenomen nadat hij haar zou hebben afgezet bij onze diensten, haar dat aanraadde. De betrokkene verklaarde Ngola Pululu Ange Gabrielle te heten, maar verkiest Sabuni te worden genoemd nadat haar vader in 2008 zou zijn verdwenen. Ze gaf aan dat ze op 19.02.1995 in Kinshasa (Democratische Republiek Congo) geboren werd. Derhalve werd de betrokkene ingeschreven als meerderjarige asielzoeker.

Zoals reeds vermeld, toonde raadpleging van de visa-databank aan dat de betrokkene een Schengen-visum type C aanvraag bij de Italiaanse consulaire diensten in Libreville (Gabon) en dat dit visum afgeleverd werd op 09.12.2016 met een geldigheidsduur van 18.12.2016 tot 26.01.2017.

De betrokkene, staatsburger van de Democratische Republiek Congo, werd verhoord op 07.02.2017 en verklaarde dat ze Congo op 15.11.2016 verliet om naar Gabon te reizen om daar ongeveer 10 dagen in een hotel in Libreville te verblijven. Ze gaf aan dat haar smokkelaar een vals paspoort regelde op naam van Sabuni, Ange Gabrielle en ze met dit vals paspoort het vliegtuig nam om het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. Ze verklaarde aanvankelijk de luchthaven niet te hebben verlaten en op onbekende datum het vliegtuig naar Frankrijk te hebben genomen, maar wijzigde later haar verklaring en gaf toe 2 à 3 weken in een hotel in Rome te hebben verbleven. Ze gaf aan vervolgens vanuit Parijs naar België te hebben doorgereisd om er op 21 of 22.01.2017 aan te komen.

Op 24.02.2017 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat er geen specifieke reden is om voor België te kiezen, maar dat ze de smokkelaar haar er heen bracht. Ze gaf aan dat de smokkelaar haar had gezegd dat dit beter was voor haar. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Italië, gaf de betrokkene aan daar allemaal niets van te weten en dat de smokkelaar haar gewoon naar België bracht.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak

A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het recent geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000

Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniformreception-system-through-sprar-pansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde, behalve het feit dat ze last heeft van haar tanden en hoofd, geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken bovendien op dat de betrokkene gedurende de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1995 geboren alleenstaande vrouw zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene verklaarde, behalve het feit dat ze last heeft van haar tanden en hoofd, geen gezondheidsproblemen te ervaren en tijdens de gehele duur van haar lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat zij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Italië

zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat zij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er tot slot nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 24.02.2017 niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten”.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of is zij ter beschikking gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te

herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur. Na een theoretische uiteenzetting over de opgeworpen bepalingen en beginselen betoogt verzoekster:

“2.1. Uit verscheidene rapporten blijkt dat Verzoeker in Italië aan de volgende behandelingen zal worden blootgesteld :

(1) Indien verzoeker zou worden erkend als vluchteling dan moet worden vastgesteld dat het sociaal welzijnssysteem in Italië ontoereikend is en zou zij in de praktijk geen toegang hebben tot het gezondheidssysteem (zie p. 11, 53 en 56 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])

(2) Er zijn te weinig plaatsen in opvangcentra voor mensen die getraumatiseerd zijn zoals verzoeker (zie p. 11 en 61 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])

(3) Er zijn systematische tekortkomingen in het Italiaans opvangsysteem. Bijgevolg zijn opvang en toegang tot asiel niet steeds gegarandeerd. Italië heeft nog steeds geen coherent, begrijpbaar en duurzaam opvangsysteem. Het is gebaseerd op korte termijn noodsituatiemaatregelen en is zeer fragmentarisch (zie p. 11 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])

(4) Er zijn aanzienlijke administratieve tekortkomingen die vaak leiden tot een lange termijn uitstel in de toegang tot de asielprocedure en opvang gedurende het begin van de asielprocedure (zie p. 21 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])

(5) De NGO die de gedublineerden moeten opvangen bij aankomst aan de luchthaven worden doorgaans niet geïnformeerd over de kwetsbaarheden of andere behoeften van de gedublineerde. Daarenboven kunnen ze getraumatiseerd zijn (zie p. 25 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])

(6) De NGO in de luchthaven kan enkel opvang organiseren indien de prefectuur waarin het is gelegen verantwoordelijk is voor de overgedragene. Indien een andere prefectuur verantwoordelijk is, kunnen ze enkel een trein ticket organiseren. Opvang en ondersteuning van overgedragenen is arbitrair en incidenteel (zie p. 30 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017]) .

(7) Alleenstaande vrouwen worden in Italië niet als kwetsbaar beschouwd. Vrouwen in sguats worden vaak blootgesteld aan seksueel geweld. Gelet op de precaire economische situatie en het gebrek aan toekomstperspectieven kan worden aangenomen dat vrouwen hun brood moeten verdienen via prostitutie of zich in een positie moeten plaatsen waarin ze worden uitgebuit. Daarenboven is vrouwenhandel een aanzienlijk probleem (zie p. 60 -61 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017])

8) Kwetsbare personen eindigen vaak dakloos aangezien het aantal plaatsen voor kwetsbare personen beperkt is (zie p. 61 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017]) .

9) Het is belangrijk om bij Dublin-overdrachten om rekening te houden met wat er met een persoon zal gebeuren indien die worden teruggezonden naar Italië waarbij speciale aandacht moet worden besteed aan de situatie van kwetsbare personen zoals vrouwen (zie p. 72 Swiss Refugee Council, Reception

conditions in Italy, August 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017]).

10) Het Italiaans opvangsysteem kent ernstige tekortkomingen waarbij de opvangcapaciteit ontoereikend is en centra die overbevolkt zijn (zie p. 73-75 Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at : <http://www.refworld.org/docid/58510a714.html> [accessed 24 April 2017]). Italië kent een exponentiële groei van asielaanvragen in 2016 door de zeer grote toevloed van vluchtelingen die in Italië toestromen en deze asielaanvragen nog moeten worden verwerkt. Het EHRM bevestigde met het Tarakhel-arrest dat de opvangcapaciteit reeds in 2013 (dus nog voor de vluchtelingencrisis) sterk onvoldoende was om de enorme stroom van vluchtelingen op te vangen.

3. in onderhavig geval zou verzoeker in Italië een alleenstaande getraumatiseerde vrouw zijn met een kwetsbaar profiel. In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal Verzoeker ingeval van verwijdering naar Italië worden blootgesteld aan :

(i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;

(ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;

(iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;

(iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van haar situatie ;

(v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard ;

(vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn ;

(vii) heel beperkte levensomstandigheden ;

(viii) onmogelijkheid tot sociale integratie ;

(ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg en dit terwijl zij lijdt aan hepatitis;

(x) geen plaats hebben als getraumatiseerde vrouw in aan opvangcentrum en dus als kwetsbaar persoon die reeds het voorwerp uitmaakte van een verkrachting tot prostitutie gedwongen worden;

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vluchteling die ernstig getraumatiseerd is ten gevolge van verkrachting tot een kwetsbare groep in het kader van de Dublin-III-verordening, die in Italië blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien lijdt zij aan hepatitis wat haar eveneens onder de noemer van kwetsbaar persoon doet vallen. Verwerende partij is inzake niet genoeg nagegaan of er in het specifieke geval van Verzoeker problemen inzake opvang zouden kunnen bestaan, dit gelet op de beperkte informatie in haar bezit. Immers de bestreden beslissing onderzoekt de individuele EVRM gevolgen voor Verzoeker niet afdoende. Dat Verzoeker niet verzekerd is van opvang bij een eventuele terugkeer en dat deze opvang bovendien ook zeer beperkt is in de tijd. Dat in casu moet worden gewezen op het kwetsbaar profiel van Verzoeker, niet alleen ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen ten gevolge van verkrachting en haar ziekte namelijk hepatitis, maar eveneens gekenmerkt door haar status als alleenstaande vrouw in Italië. Inderdaad verzoeker zou als alleenstaande getraumatiseerde vrouw (ten gevolge van haar verkrachting in Congo) in Italië behoren tot de categorie van personen met een kwetsbaar profiel. Ook ten gevolge van het feit dat zij lijdt aan hepatitis behoort zij in Italië tot de categorie van kwetsbare personen.

Er werd geen rekening gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker die zij als alleenstaande getraumatiseerde vrouw in Italië zou kennen ten gevolge van de traumatische ervaringen ingevolge de verkrachting die zij voorafgaandelijk heeft meegemaakt en ook omwille van het feit dat zij lijdt aan hepatitis en daarvoor medische verzorging nodig heeft. Er werden aldus geen individuele garanties bekomen dat verzoeker niet zal belanden in een situatie die strijdig is met artikel 3 EVRM. Er werd geenszins nagegaan in welke persoonlijke situatie verzoeker als kwetsbare vrouw zou terecht komen nu er niet wordt vermeld naar welk centrum/gebied/regio zij zou worden gezonden en of daar aan haar persoonlijke noden zou kunnen worden voldaan. Bovendien konden er in elke hypothese door DVZ geen individuele garanties worden geboden aan verzoeker nu Italië niet op de vraag tot overdracht heeft geantwoord maar volgens de DVZ bevoegd is om van de asielaanvraag kennis te nemen ingevolge een tacit agreement. Verzoeker vertoont inderdaad een bijzondere kwetsbaarheid ingevolge haar getraumatiseerde toestand ten gevolge van de verkrachting in Congo waardoor zij nood heeft aan psychologische opvang en bijzondere opvang. Daarenboven lijdt zij aan hepatitis en heeft zij daarvoor medische verzorging nodig alsook bijzondere opvang. Er werd door DVZ niet gepeild naar het gegeven of verzoeker verkracht of getraumatiseerd is, er werd haar enkel gevraagd of zij gezond is. De vraag of verzoeker gezond is betreft geen afdoende specifieke vraag om uit te maken of iemand in verzoekers geval een kwetsbaar profiel heeft.

Er kan haar niet worden verweten dat zij niet spontaan DVZ heeft ingelicht dat zij verkracht werd in Congo nu in eerste instantie de vraagstelling van DVZ daar niet op toegespitst was en in ieder geval ingevolge verzoekers traumatische ervaringen en haar culturele achtergrond zij hierover een sterk

schaamtegevoel kent en zij dit aldus niet spontaan kon melden aan DVZ. Bovendien is er in het kader van dat Dublin-interview geen raadsman aanwezig. Er dient verder te worden opgemerkt dat DVZ echter had moeten peilen of er sprake was van verkrachting nu in artikel 21 van de Opvangrichtlijn verkrachte vrouwen specifiek worden aangemerkt als kwetsbare personen. Om aldus uit te maken of verzoeker een kwetsbaar profiel heeft had DVZ die vraag moeten stellen hetgeen het niet heeft gedaan en bijgevolg niet zoals in de bestreden beslissing kon vaststellen dat verzoeker geen kwetsbaar profiel zou hebben nu zij die vraag niet heeft gesteld. Daarenboven lijdt verzoeker aan hepatitis en is zij dus in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert niet gezond. Ook hier had DVZ zich van moeten vergewissen alvorens onterecht de bestreden te nemen ten aanzien van verzoeker. Met andere woorden, DVZ heeft geen deugdelijk onderzoek gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te komen en heeft de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen. Immers, DVZ peilde niet of verzoeker een kwetsbaar profiel zou kunnen hebben, er werd door DVZ immers niet nagegaan of verzoeker verkracht werd hoewel artikel 21 van de opvangrichtlijn duidelijk stelt dat verkrachte vrouwen als kwetsbaar persoon moeten worden beschouwd. Bovendien is DVZ ook niet nagegaan of verzoeker daadwerkelijk gezond is hetgeen niet het geval nu zij aan hepatitis lijdt. Verzoeker zou zoals gezegd in Italië een alleenstaande vrouw zijn met een kwetsbaar profiel nu zij in Congo werd verkracht waardoor zij psychische schade heeft geleden en waarvoor er geen vangnet bestaat in Italië. Daarenboven lijdt verzoeker aan hepatitis wat eveneens haar kwetsbaar profiel aantoon. Bovendien zijn er geen individuele garanties of zelfs algemene garanties dat verzoeker in Italië toegang zal hebben tot gezondheidszorg om haar psychisch leed en haar ziekte te verzorgen. Dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met de persoonlijke kwetsbare situatie van Verzoeker en onvoldoende is ingegaan op de uitgebreide motiveringen over ernstige tekortkomingen in het opvangsysteem voor kwetsbare personen in Italië. Overbevolking gaat immers gepaard met gebrek aan privacy in het opvangcentrum en de samenwoning van mannen en vrouwen in dezelfde units. Overbevolking in Italiaanse opvangcentra is immers een onbetwistbaar feit (en wordt dan ook door de bestreden beslissing niet betwist). Dat aangezien de feiten van verkrachting die verzoeker heeft meegemaakt en dat ze in een overbevolkt centrum zal belanden in veel te kleine ruimtes waar mannen en vrouwen met van elkaar worden gescheiden en zonder enige privacy zal moeten verblijven en zonder geen enkele garantie op psychologische of mentale bijstand als een onmenselijke en vernederende handeling beschouwd moet worden. Uit arrest Tarakhel volgt dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt bevolen met de grootste omzichtigheid moet gebeuren. Verzoeker maakt aannemelijk dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak en dat in casu geen bijkomende concrete en individuele waarborgen werden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zou worden opgevangen in Italië. Hierboven werd nochtans aangetoond dat het ingeroepen risico voor verzoeker naar Italië een individueel karakter kent dat concreet is. Dat verwerende partij bijgevolg niet genoeg motiveert. Te meer gelet op de zekere kwetsbaarheid van Verzoeker. Verwerende partij heeft nagelaten zich te vergewissen van verzoekers kwetsbare profiel en bijzondere noden en had bijkomende garanties dienen te vragen. De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. De bestreden beslissing beperkt zich tot het stellen van kritische kanttekeningen bij bepaalde aspecten van de opvang in Italië zonder dit concreet op het geval van Verzoeker toe te passen. Echter uit de hierboven beschreven situatie van verzoeker blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen afdoende feitenbevinding. Er werd niet weergegeven in welk gebied of stad Verzoeker concreet zou worden opgevangen in Italië, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan. Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat Verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt. Dat Uw Raad bij haar arrest van 2 mei 2017 met als rolnummer RvV 203 648 een overdracht naar Italië bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft geschorst in een identiek geval als verzoeker namelijk een alleenstaande in haar thuisland verkrachte vrouw. Dat verzoeker bovendien niet alleen verkracht werd maar eveneens lijdt aan hepatitis.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker als kwetsbaar persoon in Italië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Italië te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Italië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM.

5. *Uit al het bovenstaande volgt dat de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur, schendt.*"

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te voortonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend

met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het "*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*" – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt.

Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel

dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Zodoende dient een verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.3.2.3.1. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerd risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een *“full and ex nunc assessment”* plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 136).

Het opgeworpen middel, waarbij de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat zij bij een overdracht aan Italië een reëel risico heeft op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepaling.

De Raad zal in het kader van de *ex nunc* beoordeling van artikel 3 van het EVRM nagaan of verzoekster aannemelijk maakt een kwetsbaar profiel te hebben.

2.3.2.3.2. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin

van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Aldus komt het aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele overdracht naar Italië.

2.3.2.3.3. Verzoekster betoogt in essentie op dat zij in haar land van herkomst verkracht zou zijn geweest, dat zij hierdoor getraumatiseerd is en dat zij eveneens lijdt aan hepatitis. Hierdoor zou verzoekster het profiel van een kwetsbaar persoon hebben en derhalve in Italië een reëel gevaar lopen om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Zij stelt ook onder toepassing van artikel 21 van de Opvangrichtlijn te vallen. Door haar kwetsbare profiel en bijzondere noden had de verwerende partij bijkomende garanties dienen te vragen.

Om aan te tonen dat zij verkracht is geweest in haar land van herkomst verwijst verzoekster naar het stuk 3a dat bij het verzoekschrift is gevoegd. Dit stuk dat als opschrift "*Administratieve gegevens*" heeft, en is opgemaakt door arts Bruggeman L., vermeldt "*heeft gedwongen seksuele contacten gehad in haar thuisland*". Om aan te tonen dat zij lijdt aan hepatitis verwijst verzoekster naar stuk 3b, dat een onderzoek naar bloedwaarden betreft en aangeeft dat verzoekster positief test met betrekking tot hepatitis. Dat verzoekster psychologisch schade heeft geleden, moet blijken uit stuk 3c, waarin Dokter G.Claes vaststelt "*présence de symptômes traduisant une souffrance psychologique*". Verzoekster stelt bovendien dat zij een therapeut consulteerde omdat zij getraumatiseerd is, dit zou moeten blijken uit stuk 3d.

2.3.2.3.4. In de nota repliceert de verwerende partij: "*Vooreerst laat verweerder gelden dat verzoekende partij er geenszins in slaagt aan te tonen dat zij als hepatitis positieve vrouw of getraumatiseerde alleenstaande vrouw tot een kwetsbare groep zou behoren, die bij een overdracht aan Italië het slachtoffer zou worden van een schending van art. 3 EVRM. Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat dit het geval is. Haar blote bewering volstaat uiteraard niet, terwijl verzoekster zelf- op het ogenblik dat zij werd gehoord - niet verklaard had dat zij om voormelde reden niet naar Italië kon reizen. Zij maakte geen gewag van deze elementen, die pas voor het eerst in het kader van onderhavig beroep worden aangevoerd. Een en ander wringt des te meer, nu verzoekende partij zélf een visum had aangevraagd bij de Italiaanse autoriteiten, maar nu plots beweert dat een terugkeer naar Italië haar in een onmenselijke situatie zou plaatsen. Verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde geen onderzoek naar een vermeende verkrachting of hepatitis gevoerd heeft, aangezien verzoekende partij nagelaten heeft deze beweringen aan de gemachtigde over te maken. De gemachtigde kan geen rekening houden met gegevens die hem niet overgemaakt worden, terwijl deze nochtans uitdrukkelijk de vraag stelde naar de gezondheidstoestand van verzoekende partij en de bezwaren tegen een overdracht aan Italië*".

2.3.2.3.5. De Raad stelt, samen met de verwerende partij, vast dat verzoekster op het Dublinverhoor niet heeft verklaard te zijn verkracht. Ze verklaarde, behalve het feit dat ze last heeft van haar tanden en hoofd, geen gezondheidsproblemen te hebben. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster de vier voornoemde bewijsstukken voor het eerst bij het verzoekschrift voegt, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden.

Aangaande stuk 3a dient te worden opgemerkt dat de vermelding van dr. Bruggeman L. "*heeft gedwongen seksuele contacten gehad in haar thuisland*" gebaseerd is op de eigen verklaring van verzoekster. Uit stuk 3a blijkt niet dat de behandelende arts op grond van een eigen medisch onderzoek tot dat besluit is gekomen. Bovendien bevat het stuk geen stempel en handtekening van de behandelende arts, wat wel het geval is met stuk 3c.

Stuk 3b betreft een onderzoek naar bloedwaarden en toont aan dat verzoekster positief test met betrekking tot hepatitis. Verzoekster toont echter niet aan dat zij heden voor hepatitis behandeld zou worden.

Uit stuk 3c zou volgens verzoekster blijken dat Dokter G. Claes heeft vastgesteld: *“aanwezigheid van symptomen die zich vertalen in psychologisch lijden.”* Uit het medisch attest blijkt dat de behandelende arts onder de hoofding *“Lésions objectives”* een aantal zichtbare littekens op het lichaam van verzoekster heeft vastgesteld. Het betreft een litteken van één centimeter op de linker voorarm, twee littekens ter hoogte van de linker achillespees en een incisie links boven (zonder verdere specificatie). Onder de hoofding *“Lésions subjective”* heeft de arts geen (handgeschreven) bemerkings genoteerd. Onderaan het attest staat de voorgedrukte zin *“présence de symptômes traduisant une souffrance psychologique.”* Tot slot wordt in het attest gesteld dat, volgens de verklaringen van de persoon, deze lichamelijke verwondingen (lésions) het gevolg zijn verschillende slagen. Uit het medisch attest blijkt niet dat de zichtbare littekens in verband worden gebracht met een seksuele aanranding. Uit stuk 3d, opgemaakt door *“service de santé mentale de Montignies-sur-Sambre”*, blijkt dat verzoekster op 18 april 2017 een therapeut consulteerde. Het stuk vermeldt onder de rubriek *“Motif”*: *“Traumatismes au pays”*. Uit dit attest blijkt niet meer dan dat verzoekster een therapeut heeft bezocht.

Stuk 3a dateert van 26 januari 2017, zijnde van vóór het Dublinverhoor van 7 februari 2017. Stukken 3b, c en d dateren van respectievelijk 10 februari, 21 februari, en 18 april 2017 en dus van na het Dublinverhoor. Stuk 3d vermeldt de naam van verzoeksters advocaat.

Verzoekster betoogt dat zij *“een sterk schaamtegevoel kent en zij dit aldus niet spontaan kon melden aan DVZ. Bovendien is er in het kader van dat Dublin-interview geen raadsman aanwezig”*.

Uit de gegevens die door verzoekster zelf zijn bijgebracht, blijkt dat zij voor dr. Bruggeman L. verklaarde dat zij gedwongen seksuele contacten heeft gehad in haar thuisland, dat Dr. G. Claes zou hebben vastgesteld dat er sprake is van aanwezigheid van symptomen die zich vertalen in psychologisch lijden en dat zij een therapeut heeft geconsulteerd, waarbij zij in contact is gekomen met de therapeut Claessen of Zapata en de *“personne de liaison”* Aubertin A..

Dit noopt tot de vaststelling dat verzoekster in staat bleek te zijn zowel voor als na het Dublinverhoor ten aanzien van vier verschillende personen te hebben willen aangegeven dat zij verkracht is, maar niet in staat bleek om dit gegeven mee te delen tijdens het Dublinverhoor van 7 februari 2017. Voorts blijkt dat verzoekster op 18 april 2017 voor de service de santé mentale de Montignies-sur-Sambre haar advocaat heeft vermeld. De Raad dient vast te stellen dat, ondanks het feit dat verzoeksters advocaat minstens tien dagen voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van de door verzoeksters voorgehouden problematiek, de stukken waarmee verzoekster haar kwetsbaar profiel tracht aan te tonen slechts op 8 mei 2017 samen met het verzoekschrift worden neergelegd.

Voorgaande redenering wordt nog versterkt door de niet betwiste vaststellingen van verweerder dat verzoekster haar verklaringen meermaals heeft gewijzigd.

Samenvattend moet worden gesteld dat verzoekster vaag blijft en geen concrete gegevens bijbrengt of bewijskrachtige stukken voorlegt, dat zij verklaarde dat de enige reden waarom zij naar België kwam, was omdat haar smokkelaar dit besloten had, dat zij eind 2016 een visumaanvraag voor Italië indiende én verkreeg, dat zij initieel aangaf slechts tand- en hoofdpijn te hebben, dat zij de bewering dat zij voor hepatitis behandeld zou moeten worden, niet aannemelijk maakt, dat zij gedurende haar verblijf in Italië op hotel verbleef en dat zij, zoals verder zal blijken, beroep zal kunnen doen op de in Italië beschikbare gezondheidszorg en bijstand.

Verzoekster voldoet met de bijgebrachte stukken niet aan de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM inroept. Wat betreft de voorgehouden verkrachting of de voorgehouden gedwongen seksuele gedwongen contacten in haar thuisland, slaagt verzoekster, zoals hierboven besproken, er niet in om met de bijgebrachte stukken een begin van bewijs te leveren die een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij overdracht aan Italië aannemelijk maakt.

Verder moet erop worden gewezen dat een alleenstaande vrouw op zich niet per definitie als een kwetsbaar profiel wordt beschouwd. Dit blijkt niet uit de rechtspraak van het EHRM en evenmin uit artikel 21 van de Opvangrichtlijn. Een alleenstaande vrouw is in deze bepaling niet opgenomen in de opsomming van kwetsbare personen.

Ook al gaat het niet om een exhaustieve opsomming, toch is het minstens een indicatie dat minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen, slachtoffers van mensenhandel, personen met ernstige ziekten, personen met mentale stoornissen en personen die foltering hebben ondergaan, zijn

verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld, zoals slachtoffers van vrouwelijke genitale verminking als kwetsbare personen worden beschouwd. Aangezien hiervoor al is gebleken dat verzoekster zich heeft vergenoegd met loutere beweringen aangaande haar vermeende kwetsbaar profiel, zonder ook maar iets aan te tonen, kan dit niet worden aangenomen.

Daarbij laat de Raad nog gelden dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij in Italië geen beroep zal kunnen doen op de aldaar beschikbare gezondheidszorg. Verzoekster toont niet aan dat zij een eventuele behandeling voor hepatitis niet in Italië zou kunnen genieten.

Tot slot wordt vastgesteld dat verzoekster volgende motieven niet betwist:

“Tijdens haar verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat er geen specifieke reden is om voor België te kiezen, maar dat ze de smokkelaar haar er heen bracht. Ze gaf aan dat de smokkelaar haar had gezegd dat dit beter was voor haar. Gevraagd naar bezwaren tegen een mogelijke overdracht aan Italië, gaf de betrokkene aan daar allemaal niets van te weten en dat de smokkelaar haar gewoon naar België bracht.”

“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

“De betrokkene verklaarde, behalve het feit dat ze last heeft van haar tanden en hoofd, geen gezondheidsproblemen te ervaren. We merken bovendien op dat de betrokkene gedurende de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”.

“Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).”

2.3.2.3.6. Verzoekster verwijst naar een rapport van het “Swiss Refugee Council” van augustus 2016. De Raad herhaalt dat verzoekster zelf aangaf niet het slachtoffer te zijn geworden van een slechte behandeling tijdens haar verblijf in Italië. De Raad ziet dan ook niet in hoe een dergelijk algemeen rapport, dat verzoekster niet op haar eigen situatie betreft, afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië. De bestreden beslissing verwijst daarbij naar volgende rapporten: AIDA-rapport up-to-date tot december 2016, Amnesty International rapport van 2016, SFH rapport van augustus 2016, Rapport van de Raad van Europa van 9 juni 2014, ECRE van 30 april 2015, UNCHR “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy” van juli 2013 en “Third Resettlement and Relocation Forum - Italiana Roadmap” van 1 oktober 2015.

Ook werd rekening gehouden met de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie. De gemachtigde van de Staatssecretaris besluit uit bovenvermelde rapporten dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Italië automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch-blootgesteld worden aan een praktijk van slechte, vernederende en

mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is.

De gemachtigde verwijst ook naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM die bevestigt dat er in Italië geen situatie aanwezig is waar de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM.

Volgens het EHRM kan de situatie van de opvangstructuren in Italië niet worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (zie EHRM, 4 november 2011, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland, par. 114; EHRM 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland (beslissing)). Voorts wordt erop gewezen dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië. Naast in de bestreden beslissing uitvoerig besproken arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr.73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015.

In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM bevestigde eind juni 2015 nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin- overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/137 par. 36).

Met haar betoog, waarbij zij wijst op tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, die zouden blijken uit het rapport van de Swiss Refugee Council, toont verzoekster niet aan dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. De gemachtigde van de Staatssecretaris is niet blind gebleven voor gebeurlijke tekortkomingen, maar stelt dat kon worden vastgesteld dat deze zich niet in die mate opwerpen dat er sprake is van structurele problemen in de asielprocedures in Italië. Zo motiveert de verwerende partij: *“We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen”*.

2.3.2.3.7. De verzoekende partij alludeert tot slot op het feit dat garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Italiaanse asielinstanties.

Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties.

Immers toont zij niet aan dat zij dergelijke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal

worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

De Raad merkt tevens op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het Tarakhel arrest, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublinverordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendingen aanvaard als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening niet beschikbaar zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht.

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). Het feit dat de verzoekende partij geen vrienden en familie heeft in Italië geeft aldus geen aanleiding tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat het feit dat de Italiaanse overheden niet hebben ingestemd met de overname, bevestigt dat er geen garanties zijn dat zij opvang en bijstand zal krijgen. Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7 van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Zoals *supra* uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij zich enkel op materieel theoretisch recht baseert om geen toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin III-Verordening.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

2.3.2.3.8. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Bijgevolg maakt de verzoekende partij op het eerste zicht evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het

EVRM overeenstemt, noch van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3.2. en 17.1. van de Dublin III-Verordening aannemelijk.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Evenmin maakt de verzoekende partij op het eerste zicht aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet. Op het eerste zicht toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout niet aan.

Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M. MILOJKOWIC